

[Freddy Madsen]

hvor hr. Voigt nu opfordrer til, at man skal melde sig ud af disse fagforeninger.

Jeg synes, der hermed er skabt betydelig klaring, og det takker jeg for, om, hvem der varetager arbejdernes interesser, og hvem der ikke gør det i dette land.

(Kort bemærkning).

Voigt (FP):

Jeg ved ikke, hvor meget hr. Freddy Madsen følger med i den daglige debat, men hr. Freddy Madsen vil sikkert medgive mig, at i 1975 stod én, der stemte på fremskridtspartiet, frem og sagde: jeg vil ikke være med til at bidrage til socialdemokratiet. Konsekvensen var, at hun meldte sig ud af fagbevægelsen og nøjedes med at stå i arbejdsløsheds-kassen. Hun bliver i den grad i dag, 4 år efter, stadig væk forfulgt af de socialdemokratiske herremænd, der sidder rundt omkring på de offentlige institutioner. Hun er sygehjælper. Hun kan overhovedet ikke komme ind nogen steder, fordi hun ikke vil bidrage til det parti, der klandrer det parti, som hun selv tilhører.

Jeg kan ikke se, at det er en form for hykleri eller dobbeltmoral, at man opfordrer mennesker, som er i samme situation som Ragnhild Jensen, til at melde sig ud af fagbevægelsen. Dermed underkender jeg ikke fagbevægelsen. Vi ønsker en stærk fagbevægelse, vi ønsker bare, at det skal være på rimelige vilkår. Jeg synes, at hr. Freddy Madsen skulle lade være med at blive ved med at traske på sine forfædres nedslidte stier – vi skriver trods alt 1979.

(Kort bemærkning).

Freddy Madsen (DKP):

Jeg trasker ikke, men går gerne i forfædrenes spor, for de, der skabte dansk fagbevægelse, de, der skabte dansk arbejderbevægelse, de skabte et fundament for de muligheder, der findes for at lave en anden politik i Danmark.

Jeg vil godt sige om den konkrete sag, at den er interessant. Fru Ragnhild Jensen betrødte, så vidt jeg kan se, det samme spor som hr. Voigt, at man skal bryde solidariteten i arbejderbevægelsen, solidariteten i arbejderklassen, og det er vi absolut modstandere af.

Og så kan hr. Voigt godt stå her og sige, at det er nogle socialdemokratiske herremænd i fagbevægelsen, der er modstandere af en sådan politik. Jeg kan forsikre hr. Voigt om, at på hver en arbejdsplads i dette land, hvor man har bare et minimum af forståelse af solidaritet og organisationernes betydning, dér siger man, at de fremskridt, som arbejderbevægelsen og fagbevægelsen har skabt, dem skabte vi i fællesskab, dem skabte vi i solidaritet, og arbejderne ude på arbejdspladserne siger: vi bryder os faktisk ikke om at arbejde sammen med folk, der bryder den solidaritet. Det er de menneskers demokratiske ret, det er på det grundlag, sagerne bliver afgjort, og det synes jeg er helt rimeligt.

Ib Christensen (DR):

Det var næsten ikke til at bære, at hr. Voigt indlemmede retsforbundet blandt de regnskabsmæssigt anstændige partier. I betragtning af, at vi nu har eksisteret i 60 år og i det meste af en menneskealder har haft offentligt tilgængelige partiregnskaber, altså fra før den tid, da hr. Voigt kunne tygge smør, så synes jeg nok, at det var en lidt for forhatet vurdering. Dertil kommer, at vi i modsætning til hr. Voigts parti faktisk har stillet lovforslag om offentlighed omkring partiregnskaberne. Denne velkomst var altså, skal vi sige lidt forsinket.

Når socialdemokratiet, venstre og konservative sammen med det nye regerings- og statsbærende parti, erhvervspartiet, har saboteret denne debat, så er den logiske konsekvens selvfølgelig en afværgedagsorden. Og denne afværgedagsorden siger jo altså, at man tager finansministerens redegørelse til efterretning.

I denne redegørelse fra finansministeren var der en påstand om, at det var i strid med internationale aftaler, hvis Danmark foretog et indgreb af den art, der er tale om, altså begrænsede mulighederne for faglige organisationer og erhvervsorganisationers tvangsudskrivning af kontingent til brug for politiske partier. Da venstre stemmer for og er medforslagsstiller til denne afværgedagsorden, er det altså en anerkendelse af, at sådan forholder det sig.

Når venstre stemmer for denne dagsorden, har man definitivt givet afkald på det, der tidligere var partiets mærkesag, og det, det